

nok, at mit Parti har den Tro, at det kunde nytte noget at gribe ind paa disse Omraader, og jeg vil nødig i den højtærede Landbrugsministers Udtalelser se noget som helst Forsøg paa — thi det vilde være illoyalt — at skubbe os i Skoene, at vi her skulde have en socialistisk Opfattelse. Jeg vil ogsaa nødig tro det af den Grund, at den højtærede Landbrugsminister er en saa historisk bevandret Mand, at han ved, at det vilde være historisk ganske ukorrekt at sige det. Der er i øvrigt den Ejenommelighed, at til Trods for at Regeringen ikke har nogen Tro paa, at Indgrebet kan nytte, har man alligevel set forelagt og gennemført fra Regeringens Side Forslaget om Egaliseringsfonden. Den højtærede Indenrigsminister har i en Tale foreleden betegnet denne Lov som et „Arkanum“, der ikke har virket. Det forekommer mig, at denne Udtalelse er lidt uforsigtig, de eneste Mennesker her i Landet, der har haft Tro paa dette Middel som paa et Arkanum, maa findes blandt Regeringens Medlemmer; Regeringen maa med Selvopholdelsesdriftens Styrke hævde at have troet paa denne Fond som en enligstaaende Foranstaltning, thi ellers vilde det ikke have været forsvarligt at gennemføre den som en enligstaaende Foranstaltning og lade den blive staaende som en saadan saa længe, som den har staaet. Derfor tror jeg, man har Lov at sige baade til den højtærede Landbrugsminister og til den højtærede Indenrigsminister: si tacuisses. Vi har meget tydeligt sagt vor Mening i Tide, og det er gaaet med denne Fond, nøjagtigt som vi havde ventet. Vi har sagt, at denne Fond som enligstaaende Foranstaltning ikke vilde være i Stand til at dæmme op mod Kronens Fald, og det er gaaet saaledes. Vi staaer daarligere nu, end vi gjorde, før man oprettede denne Egaliseringsfond, saa vist som man altid staaer daarligere, naar man har forsøgt at sætte Reserver ind og har faaet disse Reserver væltet, og det forekommer mig at være Hovedanken mod Regeringens Politik i denne Forbindelse, at man gør Indsatsen draabevis. Skal man bøde paa en Dæmning, som staaer i Fare for at blive oversvømmet, nytter det jo ikke at komme med en Skovfuld Jord nu og da, saa gælder det om at faa væltet et Vognlæs i paa een Gang. Det er muligt, at dette Vognlæs ligeledes bliver skyllet bort, hvis Floden er tilstrækkelig stærk til at tage det, men saa har man i alt Fald grebet ind paa en rationel Maade.

Af de to Veje, der kan være Tale om

at gaa, Importregulering og Toldvejen, foretrækker vi absolut den sidste. Vi har den Opfattelse, at Importregulering, taget som en generel Foranstaltning, ikke vil være mulig uden en Rationering, et Kortsystem, en stor Administration, en Prisregulering, kort sagt, uden alle disse Foranstaltninger, som i Krigstiden var saa inderligt forhadte af det danske Folk. Vi tror, at et saadant System vilde være uigennemførligt her i Landet, fordi dets Gennemførlighed, dets Virkningsfuldhed i meget høj Grad afhænger af, om Folket erkender, at der er en Nødvendighed for at gaa til disse Foranstaltninger. Er der ude iblandt Menigmand en udbredt Uvillie mod dette System, saa vil Overtrædelserne slyde frem som Paddehatte. Et saadant System vil berede os store, udenrigspolitiske, handelspolitiske Vanskeligheder, og det vil fremkalde — derom nærer jeg ingen Tvivl — et Smugleruvæsen, vi aldrig har set Mage til. Thi man maa ikke glemme, at naar man under Krigen gennemførte en Rationering, var der praktisk talt ingen Muligheder for at faa Varer udefra, men en Rationering f. Eks. af Kaffe i et Øjeblik, hvor man fra Sverige og Tyskland, fra Norge og England kan faa al den Kaffe, man ønsker sig, vil ganske naturligt fremkalde et Smugleri, som den danske Stat med sine udstrakte Kyster vilde være ude af Stand til at tage Kampen op med.

Vi tror altsaa paa, at den rette Vej at gaa vilde være Toldlovgivningens Vej, og vi beklager dybt, at denne Tanke, der anbefales fra saa mange sagkyndige Sider, ikke synes at finde Tilslutning her i Tinget. En Foranstaltning som den, vi har foreslaaet, nemlig Toldens Opkrævning i Guld, er jo i sig selv tidsbegrænset, og man kan altsaa gaa med til den, ogsaa fra de Folks Side, som er Modstandere af en Toldlovgivning, uden derved at give Afkald paa sit principielle Standpunkt. Man vil kunne gaa med til en Gennemførelse af dette som en Kriseforanstaltning, og vel at mærke en Kriseforanstaltning, hvor man har den mest fuldkomne Sikkerhed for, at i samme Øjeblik, Krisen er hævet, er ogsaa Foranstaltningen borte. Den højtærede Statsminister nævnte som en Indvending derimod, at en Toldtarif er en Organisme, hvorved man har tilstræbt at opnaa en vis Forholdsmæssighed, og denne Forholdsmæssighed forrykkes ved en Forhøjelse, selv om denne Forhøjelse er procentvis ligelig. Ja, dette Argument forekommer mig lidt anstrengt, thi hvis en procentvis Forhøjelse har den Virkning,